

Oplevelser fra et Voksenkursus. August 2016 i Kerteminde

Jeg er Nydiagnosticeret med Colitis ulcerosa. 34 år. Og jævnt forvirret over hvad det er lægerne har fortalt mig, at jeg skal lære at leve med. Hvem stiller man lige alle sine spørgsmål til? Hvorfor kan lægen ikke svare? Hvad er det her for noget? Kronisk, siger du?

Tænk engang, så er der en forening. Der er mennesker som mig, og da jeg opdager at der er et kursus i sensommeren, kan jeg næsten ikke vente med at møde andre som mig. I samme båd.

I tiden op til må jeg indrømme at jeg havde lyst til at melde pas. Overvejelser omkring at vi både skulle SOVE der. Og jeg endda på tommands værelse, med en jeg endnu ikke havde mødt. Første tanke lyder så på; hvordan er toiletforholdene? Og mine tanker skal vise sig at være bekymringer, som andre nye også har gjort sig. Og som jeg senere kan opleve vi kan dele. Og grine af.

Jeg mødte en gruppe mennesker med vidt forskellig aldersspredning, køn, erhverv, diagnose og geografi. Og jeg mødte fra første minut en gruppe mennesker, hvor vi bare havde en grundfølelse af fællesskab, fælles ståsted, at mødes omkring. Og hvor var det bare FEDT!

Som den nye i kronisk tarmsygdom verden, med alverdens spørgsmål og røde kinder over afføringsemner i privaten, oplevede jeg pludselig – at man efter 5 minutter sidder og taler om afføring, smerter, sorger, humor, succes, fiasko, kærester, arbejde, pension, bekymringer, and you name it. Et forum hvor de sygdomme der egentlig er ret tabubelagte i samfundet – for hvem ytrer sig om at have skidt i bukserne i køen i Netto? Og hvem taler man med det om? I det her forum nikkede alle genkendende, og det var nok den største befrielse for mig i det år jeg havde gået med diagnosen.

Vi startede simpelthen lige på og hårdt med en sexolog der holdte oplæg, og jeg må indrømme at da jeg så programmet blev jeg noget tøvende. Det er ret privat ikke? Men, det skulle vise sig, at der nærmest ikke behøvedes en icebreaker efter dette oplæg, og snakken og respekten for den enkelte var så inspirerende. Under hele weekenden oplevede jeg en omsorg for hinanden, og en oprigtig interesse. Jeg oplevede at vi kunne spejle os i hinandens oplevelser, og også få andre perspektiver. Snakke som; Gud, har du også en træthed der er helt ekstrem? Hvor er jeg glad for du siger det! Gjorde at timerne gik alt for stærkt, og tiden til at sludre løb op. Jeg er normalt ikke en der er særlig god til small talk, men det var der ikke noget af her. Og jeg har efterfølgende tænkt over, hvad det egentlig var der gjorde det nemmere, for mig i hvert fald. Og jeg er sikker på det var dels Rammen, Kerteminde vandrehjem har lidt det hele – med egne værelser med toilet og bad, mad serveret, kursus lokale, hyggekedle, og skov og strand i nærheden, hvis man får brug for en pause. Og så gruppen der har et fælles udgangspunkt. Alle kommer forskellige steder fra rent sygdomsmæssigt, men vi mødtes alle på samme grundlag.

Det er længe siden jeg har mødt en gruppe mennesker der var så åbne fra minut et, om dybt personlige ting – og som kunne grine med på omverdens gode råd; nåmen har du prøvet ingefær? Det hjalp min kollegas venindes mors moster.

Alle omkring nikker genkendende. Og de pårørende delte nysgerrigt oplevelser af at stå på sidelinjen, og fik en masse forståelse for Colitis og crohns med hjem, er jeg sikker på.

Tusind tak til foreningen, og alle jer der var med til at dele den weekend sammen med mig. Kurset var for mig en udelukkende positiv oplevelse, og jeg ved allerede at jeg vil med igen til næste år.

Mvh Tenna Petersson